

A The New York Times méltatta Tarr Béla filmjét

Hat napon át vetítették New Yorkban a Modern Művészetek Múzeumában (MoMA) Tarr Béla 1994-ben készült 420 perces, Sátántangó című filmjét.

A The New York Times méltatta Tarr Béla filmjét

Hat napon át vetítették New Yorkban a Modern Művészetek Múzeumában (MoMA) Tarr Béla 1994-ben készült 420 perces, Sátántangó című filmjét. A Krasznahorkai László regényéből készült filmről és az alkotóról a The New York Times írt méltatást.

„Lehetne persze néhány más dolgot is csinálni a 420 perc alatt, ameddig Tarr Béla remekműve, a Sátántangó tart. Például elkövethetünk lassú szellemi öngyilkosságot a Mindenki szereti Raymوندot című sorozat 14 epizódjának megtekintésével. Ez a magyar film a kortárs művész azon ritka alkotásainak egyike, amely koncentrált odaadást követel a közönségtől: az idő luxusát” – írta Manohla Dargis, a tekintélyes amerikai lap kritikusa.

Dargis a Sátántangó nyitójelenetét idézve megállapítja: „Tarr e burjánzóan lassú léptű jelenetet egy hosszú beállítással filmezi, csodálatos szerkesztéssel és gazdagon árnyalt fekete-fehér tónusokkal, hogy megtalálja a szépséget minden nyomorult és mondén szegletben.” A film szerkezetéről szólva kiemeli a tangóstruktúrát, amit a rendező az eredeti könyvből vett át: „hat lépés előre, hat lépés hátra”. „Ez emeli ki a város lakóinak rituális előremozgás-hiányát. Először látunk egy alkohol áztatta kocsmai táncot egy kívülről beleső emberrel együtt. A jelenet meglehetősen nevetségesnek látszik. Később, amikor a szereplő öngyilkosságot követ el, a mulatság az elkárhozottak táncává válik.”

A lap idézi Tarr Bélának a Kinoeye című internetes újság számára adott interjúját, amely szerint a mai nemzedék képes követni az információ logikáját, a történet logikáját, de az élet logikáját nem. „A Sátántangóban az élet hol szép, hol groteszk, de mindig megbabonázó. Az univerzum e mocskos zugában férfiak és nők egymástól rabolnak, meglesik a szomszédokat, járkálnak (sokat), és beleisszák magukat a feledésbe” – írta az amerikai lap kritikusa, aki szerint a történetet lehet a kommunizmus összeomlásának és a kapitalizmus hamis ígéretének allegóriájaként értelmezni. Külön felhívja a figyelmet arra, hogy a hosszú, kevés párbeszéddel tarkított jelenetekben Tarr milyen ragyogóan bánik a hanggal, például egy légy zümmögésével, egy kövér ember ritmusos zihálásával vagy három, lépcsőt mászó férfi lépteinek szinkópás hangjaival.